

Steen Neumann ville gerne fortsætte sit aktive liv, men kommunen skar i hans hjælpertimer, så hans hverdag ikke længere kunne fungere. Nu har han vundet ankesagen, men har stadig ikke fået sin døgnhjælp tilbage.

Er det i orden - eller er det bare **virkeligheden?**

Af Thomas Krog

Foto: Carsten Ingemann / Das Buro

Er det i orden at bede en handicap hjælper om at møde op på arbejde 6 x 10 minutter fordelt over en nat og betale vedkommende én times løn? Er det i orden at lade en person ligge alene om natten med kaldeapparat til hjemmeplejen, når personen har brug for hjælp til blandt andet at blive vendt og komme på toilettet, og personen på grund af sit handicap ikke er i stand til at betjene et kaldeapparat?

Er det i orden, at kommunen til brug for udregning af behovet for hjælpertimer kræver detaljerede oplysninger om eksempelvis, hvor mange gange om dagen man skal på toilettet, hvor længe man er om at spise aftensmad, hvornår man står op i weekenden uden at tage hensyn til, at den slags oplysninger i et menneskes liv kan variere en del fra dag til dag?

Er det i orden, at kommunen beordrer pårørende uden for døren, når de er på visitationsbesøg og uden at spørge om tilladelse kontakter handicapshjælpere for at høre til forholdene?

I Horsens Kommune synes man, at det er helt i orden. Faktisk er det blot nogle af de afgørelser, som kommunen det sidste år har udsat Steen Neumann for.

”Udover det helt urealistiske og tragikomiske i afgørelserne, der reducerede timerne til min hjælperordning (BPA) fra 168 til 119 timer om ugen, så tvang afgørelserne mig også til at indstille alle aktiviteter, hvor jeg ikke kan være hjemme i min seng senest klokken 23. Dermed ødelægger man det aktive liv, jeg har arbejdet ihærdigt på at opbygge,” siger 37-årige Steen Neumann.

Selvfølgelig kan Steen ikke få en hjælper til at arbejde hele natten for én times løn. Derved tvinges Steen mod sin vilje og i direkte modstrid med Ankestyrelsens praksis til at benytte hjemmeplejen som supplement til sin hjælperordning.

Ankesystem og minister står sammen

Heldigvis har borgere stadig mulighed for at klage over urimelige kommunale afgørelser. Det gjorde Steen Neumann sammen med Muskelsvindfonden.

Efter mange måneders hård kamp med kommunale sagsbehandlere, direktører og jurister er der nu kommet en afgørelse fra Det Sociale Nævn. Heri fastslår nævnet, at Horsens Kommunes afgørelse ikke gælder, og at den hidtidige hjælp med 168 timer om ugen skal genoprettes. En måned efter Det Sociale Nævns afgørelse har Steen Neumann stadig intet hørt fra kommunen, som heller ikke har ændret timetallet tilbage til 168.

I sin klare afgørelse udtaler nævnet blandt andet, at kommunens udmåling af timer ikke umiddelbart er i overensstemmelse med reglerne i hele fire af vejledningens punkter. Nævnet underdrer sig højlydt over kommunens inddragelse af § 83 om hjemmehjælp i en sag, der handler om BPA. I tilfælde af, at kommunen vil tage sagen op til ny behandling, får de at vide, at den udmålte natlige hjælp, hvor hjælperen efter kommunens vurdering skal komme 6 x 10 minutter, næppe er tilstrækkelig fleksibel eller rummelig.

Også Socialministeren har reageret, da hun blev præsenteret for Horsens Kommunes adfærd. Som et direkte svar på kommunens nidkærhed i udmålingen af hjælp til forskellige aktiviteter skriver ministeren blandt andet: "Jeg vil gerne understrege, at kommunen skal sikre den fornødne fleksibilitet i ordningen, så det ikke er fastlagt på forhånd, hvornår borgeren kan gå på café eller tage på familiebesøg. Hensigten med ordningen er jo netop, at borgeren får mulighed for at leve et liv så tæt på det normale som muligt."

Længere nede i sit svar slår ministeren fast, at borgeren ikke har pligt til at dokumentere, hvad hver enkel time er anvendt til.

Hårdt at flytte til Horsens

Steen Neumann har siden 1998 haft 24 timers hjælp. De første mange år foregik det uden problemer i Rødovre Kommune. Problemerne startede først 1½ år efter, at han i december 2008 flyttede til Horsens Kommune.

Steen har muskelsvind af typen spinal muskelatrofi type 2. Som det fremgår af Horsens Kommunes egen vurdering fra juni 2010, har Steen behov for hjælp til påklædning og lejring. Han er ude af stand til selv at indtage mad og drikke, hvorfor han har behov for hjælp til tilberedning, anretning og indtagelse. Steen Neumann har aldrig haft en gå- eller stå-funktion, han er afhængig af hjælp af personlig og praktisk karakter til stort set alt, og han er bevilget en del hjælpemidler og handicapbil.

I samme vurdering bliver Steen beskrevet som åndsfrisk med et meget aktivt liv. Hans aktiviteter er blandt andet at være muskelter i Muskelsvindfonden, at deltage i Horsens teaterforening og at være frivillig på Horsens sygehus tre dage om ugen.

Det er svært i Horsens Kommunes afgørelse at finde begrundelserne for at nedsætte støtten til Steen Neumann. Kommunen oplyser, at støtten er udmålt på baggrund af Steens nuværende funktionsniveau. Eller som visitator skriver i vurderingen fra 21. juni: "Du er visiteret hjælp efter § 96 – BPA og har behov for hjælper hele døgnet."

Alligevel endte Horsens Kommune med blot at bevilge Steen 119 timer pr. uge og det tilmed med en tilføjelse om, at kommunen havde lagt vægt på hermed at sikre en udstrakt grad af fleksibilitet. Det er jo ikke alene en afgørelse, der ødelægger Steen Neumanns liv. Det er samtidig en hån mod hele den langvarige dialog, der har været.

Da Steen Neumann fik afgørelsen fra kommunen, kontaktede han Muskelsvindfonden med følgende ord: "Så er "dommen" afsagt! Jeg må erkende, at jeg er slået helt ud efter over 7 måneders "psykisk tortur"! Jeg har trods alt haft 24 timers hjælp i over 12 år - og min situation er jo progressiv - kun blevet dårligere. Min hverdag kan på ingen måde fungere uden hjælp om natten."

Takket være en aktiv indsats og et ankesystem kan Steen nu igen se frem til at have en hverdag, han kan leve med.

I en aktuel kommentar til Det Sociale Nævns afgørelse siger Horsens Kommune, at de ikke ser sagen som principiel, men som "en konkret, individuel afgørelse."

—□

Frygter konflikt med **kommunen**

Hvis man vinder en ankesag, kan samarbejdet med kommunen blive værre, lyder frygten fra mange brugere, heriblandt Steen Neumann

Af Thomas Krog

Foto: Carsten Ingemann / Das Buro

”Det er en enorm lettelse at få medhold fra Det Sociale Nævn i, at jeg har ret til at leve et liv, og at Horsens Kommune skal overholde eksisterende regler, men det har også været et meget, meget hårdt forløb. Nu frygter jeg for, hvad reaktionen bliver fra Horsens Kommune i mit fremtidige samarbejde med kommunen,” forklarer Steen Neumann.

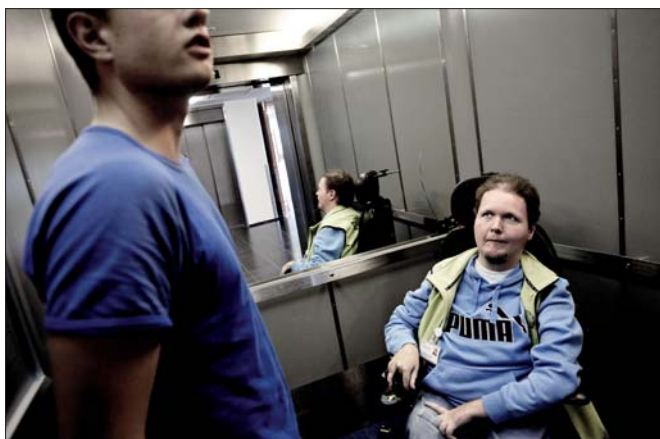
Netop frygten for konflikt med kommunen er også en af årsagerne til, at Steen Neumanns sag er blevet så langvarig, som tilfældet er.

”Jeg sagde i starten nej til, at Muskelsvindfonden skulle kontakte socialministeren og anke min sag til Det Sociale Nævn. Risikoen for at få

kommunen som modstander gør, at man lettere opgiver kampen. Frygten er, at tingene bliver endnu værre, hvis man tager kampen op, for så ser kommunen sig sur på en og fleksibiliteten i det løbende samarbejde, som er nødvendigt, forsvinder. I stedet håbede jeg, at hvis jeg nu accepterede deres små ulovligheder, så er de søde mod mig næste gang og bevilger det, jeg har brug for. Det er vigtigt at tale ordentligt til kommunen. Men jeg er ved at have lært, at der ikke kommer noget godt ud af at bøje nakken alt for meget. Hvis kommunen først har fået én ting igennem, som de egentligt ikke burde, så forsøger de bare det igen næste gang. De kan jo spare penge på →

Steen Neumann arbejder som frivillig på Horsens sygehus tre gange om ugen. Denne dag er det hjælperen Kenneth Skovgaard, der er med.

Steen Neumann har haft 24-timers hjælp i over 12 år, men da han flyttede til Horsens Kommune blev hjælperfimerne beskåret. "Min hverdag kan på ingen måde fungere uden hjælp om natten," siger Steen Neumann, der har oplevet sagsforløbet som "psykisk tortur".

det," siger Steen Neumann og tilføjer eftertænksomt:

"Det lyder måske underligt, at man kan sidde og kigge på en kommunal afgørelse, som man ved strider mod lovgivningen, men man har simpelthen ikke overskuddet til at tage kampen op, fordi man ved, hvor lang tid det tager med at anke, og fordi man ved, at man med en anke bliver tvunget til at udpensle sine svagheder og mangler endnu mere. Det er virkelig ikke fedt!"

"Så over for kommunen har man to valgmuligheder. Den ene er at blive et "brokøre" i deres øjne, som konstant lever med negative tanker, fordi man ustandseligt skal kæmpe og være efter kommunen for at få dem til i det mindste at overholde loven. Det bliver kun værre i takt med, at kommunen bliver irriteret over dit evige "brokeri". Den anden mulighed er at takke kommunen og tage til takke med, hvad du har, selv om det ikke er godt nok. Du gør det for at leve nogenlunde i fred uden at skulle i kamp hele tiden. Dog med de konsekvenser, at der er mange ting, du ikke kan."

Trøjborg, KL og ankesystemet

Blandt de ting, som Steen Neumann af hensyn til det fremtidige samarbejde med Horsens Kommune ikke har anket, er kommunens ulovlige udmåling af pension og anciennitetstillæg til handicaphjælpere. Og Steen er langt fra den eneste, der tøver med at anke. Eksempelvis har Muskelsvindfonden fået flere henvendelser omkring

Horsens Kommunes problemer med udmåling af pension og anciennitetstillæg, men hidtil har ingen ønsket at gå til klagesystemet med en officiel anke.

Horsens Kommune, som er nævnt her i bladet, er desværre langt fra enestående i deres nedskæringer på handicapområdet, hvor økonomi tydeligvis vejer tungere end menneskelige hensyn. Men Horsens Kommune udmærker sig ved at have socialdemokraten Jan Trøjborg som borgmester. Samme Jan Trøjborg er som formand for Kommunerne Landsforening (KL) bannerfører for et opgør med det nuværende klagesystem. Ifølge Trøjborg og kommunerne gør klagesystemet det umuligt at styre den kommunale økonomi.

Et af KL's hovedkrav i økonomiforhandlingerne med regeringen er derfor, at rammerne for klagesystemet skal ændres, så klagesystemet i højere grad understøtter kommunernes mulighed for at styre og prioritere. Steen Neumann er et klart eksempel på, hvad de menneskelige konsekvenser kan blive. Uden klagesystemet ville Steen Neumanns livsmuligheder og livskvalitet være voldsomt reduceret.

Derfor er diskussionen om klagesystemet også et spørgsmål, om man synes, den behandling, som Steen Neumann har været udsat for, fremover skal være tilladt i kommunernes indædte kamp for at skaffe økonomi til skoler, ældreomsorg og veje?